

[Mose Hansen.]

til følge. En lovgivning, der ved genskabelse af tilliden til pengenes værdi, ved en ændret indkomstbeskatning samt ved bortfald af formuebeskatningen begrænser den inflatoriske udvikling, tror jeg vil være det bedste incitament til fremme af privat opsparing.

De to lovforslag er tilsyneladende meget enkle, men lovene vil dog forøge det administrative arbejde med ligningen betydeligt, idet skatteydere, der skal ind under reglerne, i hvert enkelt tilfælde må søge om lettelse ved skriftlig anmodning. Der er måske ikke så meget at sige til, at der skal foreligge en anmodning om lempelse, men følgerne af denne bestemmelse bliver endnu større vanskeligheder for skatteyderne med at finde rundt i de mange opsparingsbestemmelser og fradragsordninger, så at teknisk sagkyndig assistance bliver endnu mere nødvendig.

I lovforslaget om skattelettelse af opsparing er der to former for skattelettelse. Den første vedrører de skatteydere, der har ført et fuldstændigt regnskab, som kan godkendes, det vil sige, at det opfylder betingelserne i bogføringsloven eller kravene til regnskab for skatteydere, der er regnskabspligtige. Den anden omfatter de store grupper af skatteydere, der ikke kan komme ind under disse bestemmelser, det vil sige mange mindre erhvervsdrivende, deriblandt mange landmænd, som ikke er regnskabspligtige, og som derfor ikke fører regnskab, samt lønmodtagerne.

Disse sidste store grupper kommer ind under lovforslagets afsnit II, ifølge hvilket de ganske vist kan opnå de samme skattemæssige lettelse; men de må i modsætning til de bogførings- og regnskabspligtige have præsteret en kontant indsætning i pengeinstitut på op til 1.500 kr., selv om de f. eks. allerede ved afdrag på gæld eller reel formuefremgang har præsteret en lignende eller lige så stor opsparing som den, de bogførings- og regnskabspligtige kan opnå lettelse for.

Der er her tale om forskelsbehandling,

idet lønmodtagerne også foretager nyttig opsparing ved at afbetale på fast gæld i eget hus m. v. Det er af stor vigtighed, at også lønmodtagerne drages med ind i bestemmelserne for at fremme opsparing og kapitaldannelse, men det gøres ikke ved at drage skel mellem dem og andre grupper.

Jeg vil i denne forbindelse gerne spørge, om en lønmodtager kan komme ind under lovforslagets afsnit I, hvis han har ført et regnskab, der kvalitetsmæssigt kan godkendes af de lignende myndigheder og regnskabsmæssigt udviser en reel formuefremgang, opstået f. eks. ved afdrag på gæld i fast ejendom.

Efter lovforslaget gives der selvstændige erhvervsdrivende ret til skattnedsættelse, hvis der foreligger dokumenteret reel formuefremgang, bl. a. bestående i afdrag på gæld. Lovforslaget sætter grænsen: maksimum 1.500 kr. for forsørgere, henholdsvis 1.000 kr. for andre skatteydere, og disse beløb kan sammen med forsikringsfradrag ikke overstige 2.500 kr. og 2.000 kr. Jeg vil i denne forbindelse rejse det spørgsmål, om ikke loven på dette område burde give en videregående ret til skattnedsættelse. Det, jeg her tænker på, er de mange unge, nyetablerede, selvstændige erhvervsdrivende i særdeleshed inden for landbruget, som ofte, særlig i de første år, har meget store afdrag at slås med. Disse unge har ikke samme økonomiske muligheder for at udnytte forsikringsfradrag og kapitalbinding op til grænsen på 1.500 kr. og 1.000 kr. Jeg mener derfor, at loven burde give disse unge mulighed for at få overført de beløb, der ikke er anvendt inden for 1.500 og 1.000 kr.-fradraget, til skattnedsættelse for opsparing, når der foreligger dokumenteret formuefremgang, som dog er holdt inden for lovens maksimumsgrænse på 2.500 og 2.000 kr.

En anden bemærkning, som jeg også gerne vil gøre, er den, at nu får vi en ny benævnelse for opsparing: konto for skattelettelse. Jeg gad vide, om skatteyderne kan finde rundt i de mange navne og regler vedrørende opsparingsordninger, vi har.